

Slovo k povzbuzení na neděli 25. června 2023, na 12. neděli v mezidobí – A
Biblická čtení: Jer 20,10-13; Ž 69; Řím 5,12-15; Mt 10,26-33

Milé sestry, milí bratři,

dnešní evangelijní úryvek je **z řeči Pána Ježíše adresované dvanácti apoštolům** po jejich vyvolení a vyslání do světa. Kristus připravuje apoštoly na různá **protivenství a pronásledování**, která budou muset pro evangelium, jeho hlásání a žití snášet. Řeč začala slovy «hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky» a zněly v ní výroky typu «budou vás vydávat soudům a bičovat v synagogách, budou vás vodit před vladaře a krále kvůli mně».

V tomto kontextu zaznívá i **dnešní úryvek**. Proto ho také předznamenovalo **čtení první z proroka Jeremiáše**, snad nejpronásledovanějšího ze všech starozákonních proroků, jednoho z předobrazů Krista a všech jeho věrných pronásledovaných pro jeho jméno a pro spravedlnost. Proroka, který místo toho, aby se pokusil vzít spravedlnost do svých rukou, raději **Hospodinu svěřil svou při**.

I když jsou Kristova slova adresována nejprve **Dvanácti**, potažmo jejich nástupcům, jsou jako součást evangelia určene nějak i **všem ostatním**, všem následovníkům a následovnicím Pána Ježíše, potažmo všem lidem, zvláště majícím dobré ideály a usilujícím o jejich uskutečnění.

V úryvku byla vícekrát řeč **o strachu** a strachování se. Hned několikrát zaznělo z Kristových úst, čeho se máme bát a čeho naopak ne. «**Nebojte se lidí... nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo... nebojte se**, máte větší cenu než všichni vrabci... spíše **se bojte** toho, který může zahubit v pekle duši i tělo». Nejen apoštolům ale i nám všem tak Pán Ježíš říká, čeho se bát, čeho ne a proč.

O strachu se někdy říkává, že něco takového vůbec není z Boha, že **strach** je dokonce od ďábla, že kdo se bojí, ještě nedošel dokonalosti v lásce. Tak se třeba parafrázuje jedna věta Prvního listu Janova. Křesťan by se přeci neměl bát, zdůrazňuje se. Vždyť už první slovo **Vzkříšeného** je: «nebojte se, to jsem já, já jsem přemohl svět». Svátý Jan říká, že: «**láska** (přímo) vyhání strach». **Strach** je proto někdy chápán a prezentován jako křesťanská **nedokonalost**, jako něco, co ke křesťanské existenci vlastně vůbec ani **nepatří**. Jako něco, co je **nezralé**, neboť kdo se bojí, ještě **nepoznal** pořádně Boha a **nedošel** k dokonalosti v lásce. Strach tak je prý znamením **nepochopení**, kým všim je pro nás Kristus, znamením nedostatku víry a důvěry v něj...

To vše je jistě, nebo možná **nějak pravda**. Jenže pochopitelně, asi ještě **ne celá**.

Strach z toho, že něco či někoho ztratíme, že o něco přijdeme, že něco nedopadne dobře či nám způsobí bolest, strach ze smrti a zániku a z mnoha dalšího, **k našemu životu**, jakož i k životu všech živých tvorů, totiž nějak **patří**. Strach, který v případě člověka dostává i podobu **úzkosti**, je součástí naší **přirozené nedokonalosti** a nedokonalosti světa, reflexí zkušenosti přítomnosti nebezpečí, smrti, bolesti a ztrát. Strach je i součástí našeho nedokonalého vidění Boha, naší přirozené neschopnosti mít život a běh světa pevně ve svých rukou. Navíc pak naší **porušenosti**, slabosti a hříšnosti. Kdybychom měli Boha stále vidoucí víru a vždy čisté svědomí, možná bychom se báli méně, jenže ty nemáme. A tak se také **bojíme**, a to někdy dost.

Proto **ani Pán Ježíš**, Boží Syn, který naši nedokonalost a slabost přeci zná, **nezpovídá** strach docela; ostatně byly to i **strach a úzkost**, jež na sebe vzal a svou přítomností naplnil. Spíše nám v dnešních slovech chce říci, jak má náš strach vypadat, co s ním, **čeho se máme nejvíce bát**, z čeho mít strach a možná i úzkost: Ne z lidí, ne z těch, co zabíjejí tělo, a už vůbec ne z toho, že by Bůh na nás mohl zapomenout. Z čeho se máme opravdu strachovat, je, že bychom Boha, Pána Ježíše mohli také **ztratit**. Že bychom mohli ztratit víru v něj, naději na věčnost a lásku k němu a lidem. Toho se **bát** nejen můžeme, ale ve světle dnešního evangelia dokonce i máme. Analogicky pak možná i toho se můžeme **bát**, že bychom ztratili **vztahy s lidmi**, svými blízkými...

Strach a úzkost, jež prožíváme, nás aspoň někdy přimějí **k větší bdělosti a ostražitosti**, k větší péči o to, co bychom nepéčí mohli ztratit. Podobně by tomu mělo být i u strachu ze ztráty Boha. **Strach o ztrátu Boha** – u sebe i u ostatních – by nás měl vždy probudit **k větší péči** o jeho **přítomnost v našem životě**, k dávání času Bohu, ke každodennímu otevírání se jeho milosti, k ochraňování daru víry jako nejdrahocennější perly, k modlitbě, duchovnímu životu. **K držení se Boha**. Ostatně právě k takovému strachu nás dnes v evangeliu vybídl sám Pán Ježíš: «Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo».

Ztráta víry, naděje a lásky zde na světě, ztráta vztahu s Bohem a možná ztráta věčnosti jsou skutečnou **tragédií**, která může člověka potkat. To, čeho se máme asi **nejvíce bát**. A pak také ztráty vztahů s lidmi.

Čím více by byla naše **víra v Boha živá**, naděje skutečnější a láska větší, **tím méně bychom se museli čehokoli a kohokoli bát**: Byli bychom blízko Pánu Ježíšovi a mohli prožívat jeho blízkost.

Snaha o ne-ztrátu Boha však neznamená, **nesmí znamenat** sobecké „**zabalení Boha do šátku**“ a chránění ho jako nějaké věci; to stejně nejde. Znamená to **snahu s ním být**, vracet se vždy k němu, **investovat do vztahu s ním**, pečovat o vztah s Bohem, pečovat o víru, stále dělat **krok víry**, i třeba do temnot, **krok naděje** a hlavně **lásky**. Ne nepodobně tomu, jak bychom to měli činit se vztahy s **lidmi**.

V dnešní nelehké době je určitě **mnoho důvodů** ke strachu a možná i k úzkosti, a to i oprávněných, dovedeme si je představit, ať už se týkají globálních, lokálních či personálních nebezpečí, není třeba je vyjmenovávat. Máme strach o život, o své blízké, zvláště děti, o sebe, o svět, o přírodu, o budoucnost a mnoho dalšího.

Máme strach. Nenechme se jím však **paralyzovat**. Zkusme mít důvěru, že **Bůh, Kristus je v tom všem s námi**, chce nám dát sílu obstát, činit dobro. **Slyšme** proto dnešní Ježíšovo slovo «**nebojte se**».

Slyšme ale i druhé «**spíše se bojte**»: především ztráty vztahu s Bohem ve svých životech, ale také ztráty vztahu s lidmi

Pán Ježíš, věrme, chce tak i náš strach **přesměrovat**, podobně jako **u učedníků**. Možná nám říká něco jako: „**Nebojte se až tak nemocí, i když jsou zlé, nebojte se války, i když je strašná, nebojte se až tak toho, co zabíjí tělo, všeho, co může přijít a přichází, to vše bolí, ničí, někdy i zabíjí. Já jsem v tom všem s vámi, protože to vše jsem na sebe vzal a naplnil svou přítomností. Bojte se spíše toho, kde nejsem, totiž toho, že byste ztratili mne, že byste přestali vy být mými přáteli. Toho se opravdu bojte. A také ztráty přátelství s lidmi...**“

Milé sestry, milí bratři, takový strach a možná i úzkost možná pocítit můžeme. Kéž by nás však přiměl – a činil tak stále znovu a znovu – aspoň nějak k oné kýžené **změně smýšlení**. Obvykle se jí říká **přehodnocení priorit** v prospěch větších.

Kéž by se **vztah s Bohem**, který, je-li živě, pokorně a otevřeně uchopen, **neničí ale kultivuje** a prohlubuje **vztahy s lidmi**, (kéž by se vztah s Bohem) stal zase i pro nás **prvním pokladem...** Abychom se **nemuseli tolik bát**. Aspoň **ne** strachem paralyzujícím, existenční úzkostí, neboť **vztah s Kristem** nás má sílu **nést, kultivovat, spojovat** s Bohem i lidmi.

A možná **nadcházející čas prázdnin a dovolených** je dobrou příležitostí pro vztah s Bohem ale i s lidmi něco dobrého konkrétního učinit...